

[Jørgen Jensen]

sætte med at spørge, om det er forældrene til de børn, der går i skole, der er skyld i, at man har gennemført uigennemtænkte love som f. eks. den om 11 timers reglen, som skabte vanskeligheder for lærerne. Derfor er det at tage helt fejl af tingene at begynde at få det ned på det plan.

Det, der kunne siges, er vel også: hvem er det egentlig, der har bestemt de offentligt ansattes løn- og arbejdsvilkår? Det er jo ikke engang dette folketing. I de allerfleste tilfælde er det sådan, at man først forhandler på det private arbejdsmarked og kommer frem til en eller anden ramme. Så siger man, at den skal også gælde for de offentligt ansatte, uanset hvor urimeligt det er. Når man her taler om buschaufførerne, vil jeg da gerne spørge forespørgerpartiet: mener man, det er rimeligt med de lave lønninger for buschaufførerne? Havde det ikke været rimeligt, om vi havde klaret de problemer på en anden måde, så de ikke havde været nødsaget til at aktionere og dermed skabe de problemer, man siger de har skabt?

Hvad var egentlig formålet med denne debat? Var det ikke at skjule årsagerne til den utilfredshed, som bevisligt er blandt lønarbejderne? Var det ikke at skjule de gentagne overgreb, der finder sted både fra folketinget og fra kapitalhaverne?

Der er også talt om det arbejdsretlige system, og jeg vil godt sige, at det arbejdsretlige system er formet, som det er, for at administrere de nuværende forhold sådan, at de er tilpasset til den aktion, lønarbejderne må føre, tilpasset til det kapitalistiske ejendomsforhold, tilpasset til, at arbejdsgiverne har eneret til at lede og fordele arbejdet. Det arbejdsretlige system stiller ikke, som man tror, de to parter lige. Man har allerede nævnt asfaltarbejderne. Jeg vil godt tage det på en anden måde. Det var en sikkerhedsrepræsentant, der blev afskediget bl. a. i den sag, der løber for øjeblikket med en ulovlig arbejdsnedlæggelse på Sekova-maskinfabrikken, hvor man også har fyret en tillidsmand. I disse tilfælde var det arbejdsgiveren, der brød både lov og overenskomst. Ja men var arbejdsretten i stand til at dømme arbejdsgiveren til at opføre med dette brud på overenskomst og lov? Nej, det var den ikke. Forudsætningen for, at forholdene kunne føres tilbage til lovlige overenskomstmæssige forhold, var, at arbejderne brugte det, man kal-

der for overenskomststridige aktioner. Det var den eneste mulighed, de havde. Arbejdsretten har aldrig dømt en tillidsmand eller en sikkerhedsrepræsentant ind igen, medmindre der har været det, man kalder en overenskomststridig aktion bagved.

Jeg erindrer den første gang, jeg var i arbejdsretten; da blev jeg belært om noget. Det var også en tillidsmandsafskedigelse, og jeg erindrer, at den pågældende arbejdsgiver havde antaget en jurist til at føre sin sag. Han indledte sagen med at sige: høje ret, jeg skal meddele fra min klient, at min klient er villig til at bøje sig for en hvilken som helst kendelse i denne ret, medmindre den går ud på, at den pågældende skal genantages, for så agter vi ikke at følge den kendelse, der kommer her i arbejdsretten, uanset de økonomiske følger. Ja men kunne man have det sådan i nogen anden ret? Kunne en cykeltyv f. eks. stå op og sige: jeg bøjer mig for en hvilken som helst kendelse, bare jeg ikke bliver dømt? Men det er forholdene i arbejdsretten, og det er dem, der nødvendiggør, at man aktionerer under den ene eller den anden form.

Jeg vil også godt sige, at fredspligten, som den eksisterer i dag, er ikke lovfæstet, det er en del af det system, som findes mellem arbejdsgivere og arbejdere. Det er altså ikke noget, vi egentlig kan blande os i, men vi gør det alligevel.

Jeg vil også godt pege på, at indledningen i overenskomsterne siger: så længe denne overenskomst er i kraft, må ingen af parterne, enkeltvis eller samlet, direkte eller indirekte, undergrave dens indhold. Ja men hvem er det, der undergraver indholdet i overenskomsterne? Det er bl. a. dette folketing. Det er også mange andre udefra kommende ting. Det er kapitalhavernes mulighed for at lukke virksomhederne for at forringe forholdene for arbejderne. Det er dem, der undergraver det, men det kan ikke pådømmes i arbejdsretten.

Så tales der om arbejdsretten og ulovligheder og overenskomststridige handlinger, men hvis det var rigtigt, hvad hr. Glensgård sagde, at nu var det ikke rigtig længere overenskomststridigt, nu var det ulovligt, så har arbejdsretten ikke nogen ret til at blande sig i disse sager. Ifølge grundloven har man ikke ret til at have særdomstole i dette land. Arbejdsretten har kun lov til at fungere, hvis